

Κρίνοντας τὸ ἔργο σύμφωνα μὲ τὴν ἐποχὴν
ποὺ γεόρτηται, καὶ ἔχοντος ὑπὸ δύνης τῆν αἰβάσ-
την δημοτικὴν γλῶσσαν του, τὸ ζωντανὸν καὶ ἔξι-
κτο διάλογο, καὶ τοὺς τεχνικὰ χαρακτηριστι-
κοὺς ὀριστοχρηστικοὺς; καὶ λαϊκοὺς τόπους, ὀδι-
στικταὶ μετορθοῦμενοὶ ποῦ παῦμε, πῶς βρεθήσειν
μπροστά σ' ἓνα διληθινὸν ὀρισταύργημα τῆς νε-
οελληνικῆς φιλολογίας.

Καὶ δὲν εἶναι καριμάνι ὑπερβολὴ μὲ προστε-
θῆ, πῶς κανένα μεταγενέστερο ἔλληνικό ἔργο
σ' αὐτὸ τὸ κίδος, τὸ ἱθογραφικό, δὲν πέφασε
τὸ «Βασιλικόν» τοῦ Μάτεση, «Ομοίς γὰρ νὸι πό-
ρη τῇ ζωῇ, μὴ τὴν ὄποια παρουσιάστηκεν ὁ
«Βασιλικός» χρειάστηκε νὸ γίνοντι μηφικές πε-
ριφολές—οειδές τὸ ἔργο πυκνοτεκομένες 150
—τεχνικές ἀτὸ τὸν καθηγητὴν τῆς Ε. Σ. Θεό-
τρου κ. Φώτο Πολίτη, ποῦ τὸ δίδαξε, τὸ σκη-
νοθέτηρον, καὶ ποῦ τὸν ἀνήκει θεωρούτατος ἔποι-
τος γιὰ τὴ μεθοδικὴ καὶ εὐσυνεργητὴ ἔργασί-
του.